

Herramme muistojuhla

Herramme muistojuhla

Noin 3600 vuotta sitten Israel sai ohjeen ottaa pääsiäislampaan verta ja sivellä sitä talojensa ovenpieliin – ja sitten mennä sisälle ja pysyä siellä loppuyön. Israelilaisille annetut ohjeet olivat selkeät, ja heidän oli helppo noudattaa niitä.

Sama tapahtui myös meille, kun otimme Jeesuksen vastaan henkilökohtaisena lunastajanamme ja levitimme veret symbolisesti sydämiemme ovenpieliin. Tämä oli matkamme alku.

PÄÄSIÄISEN YÖ

Sinä yönä, kun pääsiäislammasta oli teurastettu ja veri levitetty heidän talojensa ovenpieliin, israelilaiset menivät sisälle koteihinsa ja sulkivat ovet. Heidän oli nyt tarkoitus syödä pääsiäislammasta sen paistamisen jälkeen, ja kaikki olivat yhtenäisiä kuin perhe tässä tehtävässä. He kuvastivat, kuinka veljet evankeliumin aikakauden yönä ovat kokoontuneet yhteen Jumalan Karitsan luo ja nauttivat karitsan veressä ollessaan sen uhrin ansioita. Meitä muistuttaa 133. psalmi, jossa sanotaan: ”Katso, kuinka hyvä ja miellyttävä on, kun veljet asuvat yhdessä yhtenäisyydessä!” (Psalmi 133:1). Israelit kokoontuivat sinä yönä perheineen pyhään, onnelliseen ja rauhalliseen yhteyteen.

Tämän seremonian tärkein osa oli veren ripottelu talojen ovenpieliin. Se kuvasti pelastusta verellä, joka on kaiken kristillisen elämän perusta. Jeesus, joka ”kantoi henkilökohtaisesti meidän syntimme omassa ruumiissaan ristillä” (1. Piet. 2:24), on se pääsiäislammas, jonka veri vuodatettiin lunastamaan meidät. (1. Piet. 1:19). Jeesus tehtiin ”meidän puolestamme synniksi, joka ei tuntenut syntiä, jotta meistä tulisi Jumalan vanhurskaus hänessä”. (2. Korinttilaisille 5:21). Kun Jeesus oli maan päällä, hän oli erityisen huomaavainen kärsineitä, köyhiä, sokeita, raajarikkoja ja spitaalisia kohtaan. Koko ihmiskunta on lunnasedunsaaja riippumatta elämänasemasta. Karitsan veri mahdollistaa yhteytemme Jumalaan ja toisiimme. Hän on ykseyden keskipiste.

KOKOONTUMISEN TARVE

Jeesus sanoi: ”Missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään.” (Matteus 18:20). Pyhä Henki kokoaa meidät yhteen, ja Kristus on syy kokoontumisellemme. Tällaiset kokoontumiset ovat pyhiä. Pyhä Henki voi koota meidät vain Kristuksen luokse. Se ei voi koota meitä nimen, säädöksen, järjestelmän tai yhdistyksen luo, vaan ainoastaan taivaassa kirkastetun Kristuksen luo. Kokoontuva on ”pieni lauma”. Jeesus sanoi: ”Jos joku rakastaa minua, hän pitää minun sanani.” (Luukas 12:32; Johannes 14:23). Todiste rakkaudestamme Jeesukseen ja Jumalaan on se, että teemme ne asiat, jotka hän käskee meidän tehdä sanassaan. Ne, jotka antavat itsensä Jumalalle ja seuraavat Kristusta,

eivät saisi enää haluta tehdä omaa tahtoaan, joka häiritsee Jumalan työtä meissä.

Alkuperäisenä pääsiäisiltana, kun kaikki Israelin perheet olivat kokoontuneet koteihinsa, he kokoontuivat paistetun karitsan ympärille – karitsan, joka oli käynyt tulen läpi. Mooseksen kirjan 12:8,9 ohjeet ovat hyvin selkeät: ”He syövät sen lihan sinä yönä, paistettuna tulella, ja happamattoman leivän; ja he syövät sen katkerien yrttien kanssa. Älkää syökö sitä raakana eikä vedellä liotettuna, vaan paistettuna tulella, sen pään, sen jalat ja sen sisäelimet.”

Paistettu karitsa kuvaa, kuinka Jeesus, todellinen pääsiäiskaritsa, alisti itsensä tulen vaikutukselle – ”tulisten koettelemusten” alaiseksi kolmen ja puolen vuoden ajan, jonka hän palveli. Tämä oli niin tärkeä osa vertauskuvaa, että Israelille käskettiin, ettei sitä saa syödä raakana tai vedellä kastettuna.

HAPAN POISTAMINEN

Ohjeet pääsiäislammasta syömiseen koskevat myös meidän osallisuuttamme suuremmasta pääsiäislammasta. Israelilaiset saivat syödä sitä happamattoman leivän kanssa. Hapate on pahuuden ja synnin symboli. Jumalan sanassa sitä ei koskaan käytetä puhtaan, pyhän tai hyvän symbolina. Juhla, jota Israelin piti viettää pääsiäisen yhteydessä, kutsuttiin happamattoman leivän juhla. Kuten 2. Mooseksen kirjan 12:15 ohjeistaa Israelia: ”Seitsemän päivää teidän on syötävä happamatonta leipää; jo ensimmäisenä päivänä teidän on poistettava happo kodeistanne.”

Tämän tarkoituksena oli kuvastaa Israelin erottumista synnistä. Apostoli Paavali kehottaa meitä: ”Puhdistakaa siis vanha hapatus” (1. Kor. 5:7). Paavali ei sano: ”Yrittäkää puhdistaa vanha hapatus.” Hän on pikemminkin varma asiasta ja sanoo: ”Tehkää se.” Lihamme voi häiritä tällaista ohjelmaa. Apostoli tunnisti tämän kirjoittaessaan: ”Haluan tehdä sitä, mikä on oikein, mutta en pysty. Haluan tehdä sitä, mikä on hyvää, mutta en tee sitä. En halua tehdä sitä, mikä on väärin, mutta teen sitä kuitenkin. Mutta jos teen sitä, mitä en halua tehdä, en ole oikeastaan se, joka tekee väärin, vaan se on minussa asuva synti, joka tekee sen. Joten huomaan, että tämä laki on voimassa: vaikka haluan tehdä hyvää, paha on minussa läsnä.” (Roomalaiskirje 7:19-21). Meidän on kuitenkin ponnisteltava kaikin voimin poistaaksemme synnin ja pahan.

Israelin piti tehdä tätä seitsemän päivää. Seitsemän edustaa täydellisyyttä. Kristityn on hylättävä pahuus ja elettävä pyhydessä. Jumala ei voi suvaita pahuutta ajatuksissa, sanoissa tai teoissa. Kuten apostoli Johannes muistuttaa meitä puhuessaan Jumalasta: ”Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, me valehtelemme emmekä tee totuutta.” (1. Johanneksen kirje 1:6). Myöhemmin hän sanoi: ”Jos sanomme, että meillä ei ole syntiä, me petämme itseämme, eikä totuus ole meissä” (1. Joh. 1:8). Liha jatkaa itsensä korostamista, mutta Jumalan avustavan armon avulla voimme pitää sen kurissa. Johannes jatkaa: ”Jos tunnustamme syntimme, hän on uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa

meille syntimme anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä” (1. Joh. 1:9).

Monesti meidät yllätetään ja saatamme sanoa tai tehdä jotain väärää. Tällaisissa tilanteissa meidän on välittömästi käännettävä puolustajamme puoleen, kuten Johannes muistuttaa: ”Nämä asiat kirjoitan teille, jotta ette tekisi syntiä. Ja jos joku tekee syntiä, meillä on puolustaja Isän luona, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas.” (1. Joh. 2:1). Kehittymässä oleva uusi mieli pyrkii täydellisyyteen. Yksittäinen kristitty ei kuitenkaan voi olla täydellinen, ennen kuin hän saa täydellisen uuden ruumiin. Kuten Johannes sanoo: ”Me tiedämme, että jokainen, joka on syntynyt [siitetty] Jumalasta, ei tee syntiä” (1. Johanneksen kirje 5:18). Johannes kertoo meille, että ne, jotka ovat syntyneet Jumalasta, eivät tee syntiä tahallaan. He eivät tunne myötätuntoa syntiä kohtaan. He puhdistavat vanhan hapatuksen.

PÄÄSIÄISLAMMAS

Israelilaiset eivät pelastuneet syömällä happamatonta leipää, vaan pääsiäislammasen verellä. Samoin kristitty ei pelastu käytännön pyhyydellä, vaan Jeesuksen verellä. Kuitenkin jokainen, joka jatkaa pahuudessa ja synnissä, käytännössä tai periaatteessa, ei voi olla todellisessa yhteydessä Jeesukseen eikä nauttia hänen pelastuksestaan. Ne, jotka saavat lunnaset ja kuuluvat Jumalan seurakuntaan, täytyy olla pyhiä, mutta heidän tulee tunnustaa, että heidän pelastuksensa on armosta, ei heidän pyhydestään.

KATKERAT YRTIT

Pääsiäislammas oli syötävä katkerien yrttien kanssa. Ne edustavat Herran kansan katkeria kokemuksia, jotka liittyvät Jeesuksen kokemuksiin, joita paistettu lammas edustaa. ”Jos me kärsimme [hänen kanssaan], me myös hallitsemme hänen kanssaan” (2. Tim. 2:12). ”Meidän on monien ahdistusten kautta päästävä Jumalan valtakuntaan” (Apt. 14:22). Jeesuksesta ennustettiin: ”Hänet haavoitettiin meidän rikkomustemme tähden, hänet muserrettiin meidän vääryksiemme tähden; rangaistus, joka toi meille rauhan, oli hänen päällään” (Jes. 53:5). (Apostolien teot 14:22). Jeesuksesta ennustettiin: ”Hänet haavoitettiin meidän rikkomustemme tähden, hänet muserrettiin meidän vääryksiemme tähden; meidän rauhamme rangaistus oli hänen päällään, ja hänen haavoillaan meidät parannettiin.” (Jesaja 53:5). Meitä ei paranneta omalla pyhyydellämme.

Apostoli Paavali puhuessaan tabernaakkelin uhreista sanoo meille: ”Siksi myös Jeesus, jotta hän voisi pyhittää kansan omalla verellään, kärsi portin ulkopuolella (. Mennään siis hänen luokseen leirin ulkopuolelle ja kantakaamme hänen häpeänsä.” (Heprealaiskirje 13:12,13). Siksi meidän on syötävä paistettua karitsaa ja katkeraa yrttiä, joka symboloi koettelemuksia ja ahdistuksia.

Jumalan avulla pystymme ristiinnaulitsemaan lihamme (Gal. 5:24). Apostoli Paavalin tavoin yritämme kurittaa ruumiitamme (1. Kor. 9:27). Meidän on tehtävä näin, jotta voimme kuulla sanat: ”Hyvä, sinä olet hyvä ja uskollinen palvelija” (Matt. 25:21).

Kun Israelit söivät karitsaa, he olivat valmiita matkaan. He olivat valmiita lähtemään Egyptistä. He eivät enää koskaan saisi olla tekemisissä egyptiläisten kanssa. Heidän piti syödä kiireessä, sauva kädessä. Kaikki tämä kuvasti sitä, miten elämämme on määrä olla tulevan kohtalomme mukainen, kun olemme Kristuksen kanssaperillisiä hänen tulevassa valtakunnassaan. Sauva kuvasti riippuvuuttamme, sitä, että nojaamme Jumalaan matkan aikana. Kaikki tämä oli mahdollista Karitsan veren ansiosta. Kuten Jumala on tuonut meidät yhteen Kristuksen kautta, niin hän myös johdattaa meidät matkallamme luvattuun maahan, taivaalliseen Kanaaniin.

”MINUN MUISTOKSENI”

Maailmassa on tapana muistaa sankareiden ja suurmiesten syntymäpäiviä, kun taas heidän kuolemansa ajankohta ja olosuhteet ovat yleensä melko unohdettuja. Todennäköisesti tärkein syy tähän on se, että heidän suuruutensa perustuvat saavutukset rajoittuvat heidän elinaikaansa, kun taas kuolema päättää heidän uransa. Jeesuksen kohdalla tämä järjestys on kuitenkin päinvastainen. On totta, että miljoonat ihmiset muistavat vuosittain hänen syntymäänsä, mutta hänen nimenomaisena ohjeenaan oli, että hänen seuraajansa muistaisivat hänen kuolemaansa. Hän ei jättänyt ohjeita syntymänsä juhlistamisesta.

Luonnollisesti oli välttämätöntä, että Jeesus syntyi maailmaan ihmisenä ollakseen langenneen ihmiskunnan Vapahtaja, mutta juuri hänen

kuolemansa toi lunastuksen. Mestarin ensimmäisen tulemisen pääasiallinen tavoite saavutettiin hänen kuolemallaan. Hänen elämänsä oli innoittavaa, hänen opetuksensa vaikuttivat kauaskantoisesti ihmisten käyttäytymiseen, hänen ihmeensä olivat siunaus niille, jotka niistä hyötyivät, ja hänen profetiansa antoivat tarkan ennakkokuvan monista aikakauden merkittävistä tapahtumista, mutta hänen tehtävänsä maan päällä olisi ollut suurelta osin turha, ellei hän olisi kuollut. Kaikkien muiden ihmisten saavutukset ovat päättyneet kuolemaan, mutta Mestarin palvelutyö saavutti suurimman tehokkuutensa kuoleman kautta.

Tämä on epäilemättä syy siihen, miksi Jumalan tahto on, että hänen kansansa muistavat Jeesuksen kuolemaa. On elintärkeää, että pidämme aina mielessämme Jeesuksen kuoleman välttämättömyyden ja sen tosiasian, että vain sen ansiosta meillä on nyt etuoikeus nauttia evankeliumin toivosta elämään hänen kauttaan. On tärkeää, että me, Mestarin seuraajina, muistamme hänen kuolemansa, koska Raamattu kehottaa meitä kuolemaan hänen kanssaan. Kuten Jeesuksen kohdalla, myös kristittyjen palvelutyö on voitokkaasti päätökseen saatettu vasta, kun he ovat uskollisesti suorittaneet uhrauksensa, jopa kuolemaan asti. Ilmestyskirja 2:10

MERKITTÄVÄT PÄIVÄT

Jeesuksen maallisen elämän viimeiset päivät olivat merkittävät. Vaikka hän ymmärsi tapahtumien merkityksen, kun ne seurasivat toisiaan nopeasti

peräkkäin, hänen opetuslapsensa eivät suurelta osin kyenneet ymmärtämään niiden merkitystä. Israel oli täysin sokea sille tosiasialle, että Juudeassa oli tekeillä kaikkien aikojen tärkein historiallinen tapahtuma. Juuri noina dramaattisina päivinä Jeesus ratsasti Jerusalemin kaupungin porttien läpi ja esittäytyi Israelille heidän ennustetuksi kuninkaakseen ja Messiaakseen.

Sen jälkeen hän ajoi rahanvaihtajat temppelistä. Hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä Öljymäellä merkkejä hänen toisesta ”tulemisestaan ja aikakauden päättymisestä” (Matteus 24:2,3). Hän vietti pääsiäisillallista opetuslastensa kanssa yläsalissa. Juudas sopi pettävänsä hänet vihollistensa pahoihin käsiin. In puutarhassa tapahtui tuskallinen kohtaus; sen jälkeen seurasi pettäminen; oikeudenkäynti ylipapin edessä; Pietarin kieltäminen; oikeudenkäynti Pilatuksen ja Herodeksen edessä; ruoskiminen; pilkkaaminen; ja lopulta ristiinnaulitseminen. Nämä tapahtumat leimasivat ihmiskunnan jaloimman hyväntekijän viimeisiä päiviä. Opetuslapsille ne merkitsivät ensin suurta toivoa, sitten hämmennystä ja lopulta katkeraa pettymystä. Monille juutalaisille nämä tapahtumat olivat vain luonnollisia seurauksia väärän esittäjän harhaanjohtavista pyrkimyksistä, joka yritti saada itsensä hyväksytyksi Israelin luvattuna Messiaana ja joka sai ansaitsemansa kohtelun aikansa ”laillisilta” hallitsijoilta. Vain Jeesus ymmärsi, mitä oli tapahtumassa, ja hänen tietonsa auttoi häntä kestämään oikeudenkäynnin ja saattamaan

päätökseen työn, jonka hänen taivaallinen Isänsä oli hänelle antanut.

MESTARI HALVEKSITTIIN

Jeesus ei ollut koskaan ollut suosittu kirjanoppineiden ja fariseusten keskuudessa. Jotkut heistä olivat olleet vaikuttuneita hänen käytöksestään ja opetuksistaan, mutta ryhmänä he olivat olleet vihamielisiä häntä kohtaan hänen epäitsekään palvelutyönsä alusta lähtien eivätkä koskaan jättäneet tilaisuutta käyttämättä tehdäkseen kaikkensa saadakseen kansan kääntymään häntä vastaan. Mutta monet tavalliset ihmiset ajattelivat itse. He pitivät Mestarin armollisista sanoista ja olivat yhtä mieltä siitä, että ”kukaan ei ole koskaan puhunut kuten tämä mies”. Johannes 7:46

Vielä vakuuttavampia juutalaiselle yleisölle olivat ne monet ihmeet, joita Mestari teki. Nämä hyvät teot saivat aikaan ajatteluprosessin, joka heijastui parantuneen sokean miehen sanoissa. Hän vihjasi, ettei ymmärtänyt kaikkea, mitä hänen saamansa suuret siunaukset merkitsivät, mutta hän tiesi, että vaikka hän oli ennen ollut sokea, nyt hän näki. (Johannes 9:25). Monet muutkin olivat olleet sokeita, ja nyt hekin pystyivät näkemään. Lisäksi oli lepraisia, jotka oli puhdistettu; raajarikkoja, jotka oli saatettu kävelemään; monia, jotka oli vapautettu pahoista hengistä; ja kuolleita, jotka oli herätetty henkiin.

Ehkä vain harvat heistä pystyivät ymmärtämään suurta osaa siitä, mitä Mestari opetti, mutta he tiesivät, että hän oli siunannut heitä, ja heidän sukulaisensa ja ystävänsä tiesivät sen. Siksi

melkoinen joukko israelilaisia suhtautui Jeesukseen suopeasti eikä antanut kirjanoppineiden ja fariseusten vaikuttaa itseensä niin helposti, että olisi liittynyt pyrkimykseen riistää Jeesuksen henki. Ennen kaikkea häntä suojeli hänen taivaallisen Isänsä huolenpito, joka esti hänen vihollisiaan toteuttamasta pahoja aikeitaan häntä vastaan, kunnes oli tullut aika hänen uhrinsa täyttymiselle.

OPPILAAT VAKUUTTUNEITA

Sillä välin, kun Jeesus teki hyvää ja saarnasi valtakunnan evankeliumia, hänen opetuslapsensa vakuutuivat yhä enemmän hänen asemastaan Jumalan suunnitelmassa. Kun hän ensimmäisen kerran kutsui heidät seuraamaan itseään, he uskoivat hänen olevan luvattu Messias. Mutta kun he todistivat hänen ihmeitään, kuuntelivat hänen puheitaan kansalle ja istuivat hänen jalkojensa juuressa imien syvemmin hänen armollisten sanojensa henkeä ja syvyyttä, heidän luottamuksensa oli varmasti vahvistunut. Ei ollut ihme, että Pietari ilmaisi halukkuutensa kuolla Mestarin puolesta.

Opetuslapset olivat kuitenkin luonnollisia ihmisiä, eivät vielä Pyhästä Hengestä syntyneitä, joten he eivät olleet valmistautuneita siihen, että heidän Messiaansa, heidän Herransa, palvelutyö päättyisi niin äkillisesti. Jopa Jeesuksen vihje, joka olisi voinut ainakin jossain määrin varoittaa heitä siitä, mitä oli odotettavissa, sai Pietarin esittämään voimakkaan vastalauseen: "Älä puhu niin, Herra!" (Matteus 16:22). Jeesuksen vastaus Pietarille tässä tilanteessa sisälsi syvällisen merkityksen, jonka vain

Pyhällä Hengellä syntyneet voivat ymmärtää ja arvostaa. Hän sanoi: ”Joka haluaa pelastaa henkensä, se menettää sen, mutta joka menettää henkensä minun tähteni, se löytää sen.” Matteus 16:25

Kuinka oudolta tämä onkaan kuulostanut opetuslapsille! Se kuulostaa yhä oudolta niille, joita Pyhä Henki ei ole vihkinyt taivaallisen Isän pelastussuunnitelman salaisuuksiin. Kuinka kukaan voisi pelastaa henkensä menettämällä sen? Jeesus teki niin menettämällä tai luopumalla maallisesta elämästään uhrauksena. Ylösnousemuksessa hänet palkittiin jumalallisella elämällä. Hänen uhrinsa oli vapaaehtoinen, mutta kun hän oli vapaaehtoisesti solminut tämän uhrin liiton, sen peruuttaminen olisi merkinnyt ikuista kuolemaa. Näin hän pelasti henkensä suorittamalla uskollisesti uhrinsa kuolemaan asti.

Menettämällä henkensä uhrina Jeesus tarjosi myös pelastuksen mahdollisuuden kaikille Aadamin jälkeläisille. Ei ole ihme, että Jumalan kansa juhlii näin merkittävää ja niin poikkeavaa jumalallista järjestelyä, joka eroaa niin paljon langenneen ihmisviisauden tavasta! Mestarin kuoleman käytännölliset ja inspiroivat näkökohdat ovat sinänsä riittävä syy juhliä tätä tapahtumaa. Tässä suhteessa hänen kuolemansa oli jumalallisen rakkauden periaatteen käytännön toteutuma, esimerkki siitä, mitä rakkaus pitäisi tehdä ja tekee elämässämme, jos me, kuten Jeesus, annamme sen hallita itseämme. Jos haluamme olla hänen kaltaisiaan, meidänkin on annettava henkemme – motivoituneina samasta

rakkaudesta, joka sai hänet menettämään henkensä muiden puolesta. Emme kuitenkaan saa koskaan unohtaa Mestarin kuoleman tärkeämpää lunnasaspektia ihmisen Vapahtajana.

KUNINGAKSI JULISTETTU

Myöhemmin, kun Pyhä Henki oli laskeutunut odottavien opetuslasten ylle helluntaina, he ymmärsivät nämä asiat, joita he eivät olleet aiemmin kyenneet lainkaan käsittämään. Mutta vaikka he eivät ymmärtäneet kaikkea, mitä Mestari heille kertoi, he jatkoivat hänen seuraamistaan. Noudattaen hänen ohjeitaan ja ottamalla yhteyttä yhteen hänen ystävästään, he hankkivat nuoren aasin, jolla Jeesus ratsasti voitokkaasti Jerusalemin kaupunkiin Israelin kuninkaana.

Opetuslapset uskoivat Jeesuksen olevan Israelin kuningas, ja he odottivat, että sopivana ajankohtana tällainen itsensä esittely olisi varmasti tarpeen. Mestarin puhe kuolemasta herätti heidän mielessään kysymyksen, joka nyt, ainakin väliaikaisesti, unohdettiin. Näin asioiden piti olla. Jeesus oli kuningas, ja oli aika, että kansa sai tietää sen ja sai tilaisuuden ylistää häntä sellaisena. Nyt hän antoi heille tämän tilaisuuden, ja he olivat valmiita tarttumaan siihen. Opetuslapset olivat varmaan ajatelleet, että messiaaninen valtakunta oli nyt varmasti lähellä!

Sitten Jeesus meni temppeliin, paransi siellä löytämänsä sairaat ja ajoi rahanvaihtajat pois. Tämä sopi hyvin hänen kuninkaalliseen saapumiseensa kaupunkiin. Opetuslasten mieliala kohosi

entisestään. He ilmaisivat innostuksensa kiinnittämällä Jeesuksen huomion tempppelin rakentamisessa käytettyihin kauniisiin kiviin. Heillä oli ehkä visio siitä, että Israelin uusi hallitsija pian ottaisi haltuunsa tämän upean rakennuksen. Mutta Jeesus hillitsi heidän innostuksensa nopeasti huomauttamalla, että tulisi aika, jolloin tuosta loistokkaasta temppeleistä ei jäisi kiveä kiven päälle. Matteus 24:2

Mikä järkytys tämä mahtoi olla! Ilmeisesti se kuitenkin sai opetuslapset ymmärtämään, että heidän oli vielä paljon opittavaa Messiaastaan ja Messiaanisen valtakunnan suunnitelmista, sillä myöhemmin näemme heidät Jeesuksen kanssa Öljymäellä, jossa he kyselevät häneltä hänen paluunsa ja toisen tulemisensa ajankohdasta ja merkeistä sekä hänen valtakuntansa perustamisesta.

Heillä ei ollut selkeää käsitystä siitä, mitä heidän kysymyksensä todella tarkoittivat, mutta ainakin jossain määrin he olivat aistineet Jeesuksen huomautuksista, että valtakunta ei ollut niin lähellä kuin he olivat olettaneet. He saattoivat nyt muistaa muita asioita, joita Jeesus oli aiemmin sanonut, kuten vertauksen aatelismiehestä, joka lähti kaukaiseen maahan vastaanottamaan valtakuntaa ja palasi sitten takaisin. Joka tapauksessa he halusivat tietää enemmän siitä, mistä he tajusivat tietävänsä niin vähän.

Joten he sanoivat Jeesukselle: ”Kerro meille, milloin nämä asiat tapahtuvat? Ja mikä on merkki sinun tulemisestasi [kreikaksi ”parousia” – ”läsnäolo”] ja maailman lopusta [kreikaksi ”aion” – ”aikakausi”]?”

(Matteus 24:3). Näistä kysymyksistä on selvää, että opetuslapset aavistivat, ainakin epämääräisesti, että Jeesus saattaisi olla erossa heistä jonkin aikaa ja palaisi myöhemmin perustamaan valtakuntansa.

Mestarin pitkä vastaus heidän kysymykseensä on ihmeellinen profetia, joka koskee paitsi aikakauden loppua myös yleisiä olosuhteita koko aikakauden ajan, alkaen juutalaisen valtiomuodon kaatumisesta. Mutta ei ole mitään syytä olettaa, että se valaisi opetuslapsia ja valmisti heitä tapahtumiin, jotka olivat välittömästi edessä heitä ja heidän Mestariaan. Ei ollut niin, että he eivät halunneet tietää tai yrittäneet oppia. Kyse oli yksinkertaisesti siitä, että luonnollinen ihminen ei kyennyt ymmärtämään Jumalan Hengen asioita. 1. Korinttilaisille 2:10-14

YLÄHUONE

Opetuslasten mielet olivat nyt hyvin levottomia. Kun he kokoontuivat yläkertaan, joka oli valmistettu etukäteen heidän käyttöönsä pääsiäisen viettoon, oli kuin ilma olisi ollut täynnä tunnetta lähestyvistä tragediasta. Jeesus ilmoitti, että yksi heistä aikoi pettää hänet. Sitten tuli pyytävä, sääliävä kysymys: ” , olenko se minä?” (Matteus 26:25). Tässä yhteydessä näkyy Mestarin jalo arvokkuus. Hän tiesi tietysti, että Juudas oli petturi, mutta hän ei silti ryhtynyt raivoamaan häntä vastaan, vaan puhui hänelle edelleen ”ystävänä” [kreikaksi ”toverina”]. Matteus 26:50

Opetuslapsilla oli paljon opittavaa Mestarin todellisesta hengestä ja maailmankatsomuksesta. Heidän näkökulmansa oli täysin inhimillinen ja

suurelta osin omaa etua ajava. He iloitsivat ajatuksesta kunniaista, joka heille kuuluisi, kun he olisivat yhteydessä Jeesukseen hänen valtakunnassaan. He ajattelivat tätä yläkerran huoneessa ja riitelivät keskenään siitä, kuka heistä olisi suurin. Tämä antoi Jeesukselle uuden tilaisuuden osoittaa nöyryytensä ja suuren palveluhalunsa. Hän pesi heidän jalkansa ja selitti, että se, joka olisi suurin heidän joukossaan, olisi kaikkien palvelija.

Sitten tuli se outo kysymys miekkojen omistamisesta. Jeesus halusi tietää, kuinka monta miekkaa hänen opetuslapsillaan oli. Saatuaan varmistuksen, että seurueessa oli kaksi miekkaa, Jeesus selitti, että ne olivat riittävät. (Luukas 22:38) Ehkä tämä kysymys ei ollut Jeesuksen opetuslapsille niin outo kuin se saattaa olla meille nyt. Olemme oppineet ajattelemaan häntä rauhan ruhtinaana ja pasifistina. Ja todellakin hän oli sitä, sillä myöhemmin kävi ilmi, että hän ei sallinut miekkojen käyttöä puolustukseen ().

Miksi hän sitten kysyi opetuslapsiltaan miekkojen omistamisesta? Nyt tiedämme, että hän suunnitteli osoittavansa vastustamattomuutensa pidätykseen. Pietari omisti toisen kahdesta miekasta ja yritti myöhemmin käyttää sitä estääkseen Mestarin pidätyksen. Tämä antoi Jeesukselle upean tilaisuuden todistaa, että hän antautui vapaaehtoisesti ristiinnaulittavaksi. Sen lisäksi Jeesus paransi ylipapin palvelijan korvan, jonka Pietari oli viiltänyt harkitsemattomalla miekan käytöllä, ja osoitti näin, ettei hän halunnut kenenkään

kärsivän hänen takiaan, vaikka hän itse oli kärsimässä ja kuolemassa koko ihmiskunnan puolesta.

LEIPÄ JA KUPI

Jeesus ja hänen opetuslapsensa olivat yläkerrassa syömässä pääsiäisillallista Israelin ensimmäisen kuukauden, nisaanin, neljäntenätoista päivänä. Se oli vuotuinen muistojuhla siitä tapahtumarikkaasta yöstä Egyptissä, jolloin ensimmäisen pääsiäislammasen veri ripoteltiin talojen ovenpieliin ja ovenpieleen ja israelilaiset söivät pääsiäisaterian turvassa, kun taas Egyptin esikoiset kuolivat. 2. Mooseksen kirja 12:1-14

Jumala halusi kansansa muistavan suuren vapautuksen, joka tapahtui ensimmäisen pääsiäisen yhteydessä, joten hän käski israelilaisi issa muistamaan sitä joka vuosi. Mutta vielä tärkeämpää kuin sen opetus Israelille oli se, että pääsiäislammas viittasi paljon tärkeämpään uhriin, ”Jumalan Karitsaan”, joka ottaisi pois maailman synnit (Joh. 1:29). Jeesus oli se Karitsa, ja hän muisteli opetuslastensa kanssa viimeisen kerran tyypillisen pääsiäiskaritsan uhrausta, jonka todelliseksi esikuvaksi hän oli tulossa.

Juuri tämän pääsiäisjuhlan päätteeksi Jeesus perusti uuden seremonian seuraajilleen. Hän selitti, että leipä edusti hänen murtunutta ruumistaan ja viiniköynnöksen hedelmä hänen vuodatettua vertaan. Sitten hän pyysi opetuslapsiaan ottamaan osaa niihin selittäen, että jos he jatkaisivat niin tekemistä, he osoittaisivat hänen kuolemansa. (1. Kor. 11:23-26). Mestari perusti näin yksinkertaisen

jumalanpalveluksen – vain maljan juomisen ja happamattoman leivän murtamisen ja syömisen yhdessä. Sen ei ollut tarkoitus olla pääsiäisillallisen jatkaminen uudessa muodossa, vaan muistoksi todellisen pääsiäislammasen, Jeesuksen, maailman Vapahtajan, uhrista.

On epäilyttävää, ymmärsivätkö opetuslapset tuolloin kovinkaan paljon siitä, mitä Jeesus sanoi heille leivästä ja maljasta. He eivät tuolloin ymmärtäneet, että Jeesuksen oli kuoltava, jotta he saisivat elämän ja voisivat nauttia etuoikeudesta hallita hänen kanssa. He eivät ymmärtäneet, että hänen valtakuntansa ei voisi suinkaan tarjota Jumalan lupaamia siunauksia, ellei löydetä keinoa kumota kuolemantuomio, joka lähetti koko ihmiskunnan hautaan.

He olivat vieläkin tietämättömämpiä siitä, että jos he halusivat elää ja hallita Kristuksen kanssa, heidän oli välttämätöntä kärsiä ja kuolla hänen kanssaan. Leipä ja viini edustivat kuitenkin kaikkien Kristuksen todellisten seuraajien lisäetuja. Me saamme hänen rikkoutuneen ruumiinsa ja vuodatetun verensä kautta elämän siunaukset, ja meillä on myös etuoikeus seurata hänen uhrauksen ja palvelun jalanjalkia. Kuinka siunattu ehtoollinen tai yhteys meillä onkaan.

1. Korinttilaisille 10:16,17

HE LAULOIVAT Ylistyslaulun JA LÄHTIVÄT

Kertomus osoittaa, että sen jälkeen, kun Jeesus oli perustanut muistojuhlan kuolemastaan, he lähtivät välittömästi ylähuoneesta ja suuntasivat Getsemaneen. Mestarin sydän oli liian täynnä ja

opetuslapset liian väsyneitä jäädäkseen keskustelemaan lisää. He kävelivät hitaasti ulos kaupungista puutarhaan ja keskustelivat matkan aikana. Silloin Pietari vahvisti olevansa valmis kuolemaan Mestarin puolesta ja sanoi tekevänsä niin, vaikka kaikki muut hylkäisivätkin hänet. Pietari tarkoitti tällä koko sydämeään, kuten hän myöhemmin elämässään osoitti.

Saapuessaan Getsemanen puutarhaan Jeesus kutsui Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen tulemaan hänen luokseen ja valvomaan hänen kanssaan. Hän ajatteli, että he saattaisivat olla halukkaita rukoilemaan hänen kanssaan, mutta he eivät kyenneet siihen. Hän vetäytyi kauemmas rukoilemaan. ”Jos mahdollista, ota tämä malja pois minulta”, hän rukoili Isää, ”mutta ei niin kuin minä haluan, vaan niin kuin sinä haluat.” (Matteus 26:39). Emme saa olettaa, että Jeesus edes hetken ajan olisi halunnut rikkoa uhrauksen liittoaan. Hän tiesi, että Isän tahto oli, että hän kuolisi, ja hän oli päättänyt toteuttaa sen tahdon.

Ehkä Mestari ei ollut tähän asti täysin ymmärtänyt, että hänen kuolemansa tapahtuisi niin häpeällisellä tavalla, että häntä syytettäisiin jumalanpilkasta ja maanpetoksesta. Jollekin, joka oli tehnyt vain hyvää, joka oli kunnioittanut taivaallista Isäänsä jokaisessa ajatuksessaan, sanassaan ja teossaan, nämä olivat sydäntä särkeviä syytöksiä. Hän oli iloinen kuollessaan maailman Vapahtajana, mutta oliko Isän tahto, että hän kärsisi myös näillä muilla tavoilla? Se oli, ja siitä vakuuttuneena Jeesus oli rauhallinen ja tyytyväinen.

Meille kerrotaan, että Jeesus oli huolissaan ja että hänen hartaudestaan kuultiin (Heprealaiskirje 5:7). Emme saa olettaa, että hän pelkäsi kuolemaa. Mutta on tärkeää muistaa (), että Mestari oli vaarantanut koko olemassaolonsa, kun hän solmi uhraussopimuksen Isänsä kanssa (Psalmi 50:5). Jos hän ei olisi ollut uskollinen, hänelle ei olisi ollut ylösnousemusta. Siksi hän oli huolissaan ikuisesta kuolemasta, ja epäilemättä juuri tämän vuoksi hän sai lohtua, kun hänelle vakuutettiin, että hänen Isänsä oli edelleen "tyytyväinen" häneen (Matteus 3:17; Johannes 12:27,32). Tämän vakuutuksen siunauksena Jeesus alistui sen jälkeen kaikkiin häpeällisiin ja nöyryyttäviin kohtaloihin, jotka niin ansaitsemattomasti hänelle langetettiin.

Ihmisten avun osalta Mestari sai vain vähän apua maallisen elämänsä viimeisinä tunteina. Tämä ei johtunut siitä, että hänen opetuslapsensa olisivat olleet välinpitämättömiä. Pietari, Jaakob ja Johannes näyttivät olevan hänelle lähimpiä, ja Pietari todisti varmasti halukkuutensa auttaa. Mutta nämä luonnollisesti ajattelevat miehet olivat täysin kykenemättömiä ymmärtämään koettelemusta, jonka Mestari oli käymässä läpi. Kuitenkin siellä, missä lihallinen voima epäonnistui, taivaallinen Isä tuki ja lohdutti. Jeesus oli niin varma siitä, että hänen Isänsä oli aina lähellä ja valmis auttamaan, että hän sanoi Pietarille, että jos tämä halusi, hän voisi pyytää häneltä kahdentoista enkelijoukon suojelua, ja pyyntö täytettäisiin. Matteus 26:53

JUMALAN POIKA

Poistuessaan Getsemanesta Jeesus ja opetuslapset kohtasivat väkijoukon, joka oli tullut kaupungista pidättämään hänet, joka oli tarkoitettu kuninkaiden kuninkaaksi. Mestari antautui vapaaehtoisesti ja kertoi väkijoukon johtajille, että hän oli se, jota he etsivät. Seurasi Juudaksen petturinen suudelma, Pietarin rohkea mutta harkitsematon yritys pelastaa Mestari vihollisiltaan, ja sitten Jeesus vietiin kiireesti tuomioistuimeen, jossa ylipappi kuulusteli häntä.

Ylipappi Kaifas kysyi Jeesukselta: "Oletko sinä Kristus, siunatun Poika?" (Matteus 26:57,63; Markus 14:61). Jeesus vastasi: "Sinä olet sen sanonut", tietäen, että tämä vastaus ylipapin silmissä johtaisi hänet kuolemanrangaistukseen (Matteus 26:64). Heti palvelutyönsä alusta lähtien Mestari joutui vastaamaan kysymykseen siitä, oliko hän Jumalan Poika. Saatana sanoi hänelle: "Jos olet Jumalan Poika, heittäydy alas" temppelin katolta. (Matteus 4:5,6). Jeesus tiesi olevansa Jumalan Poika. Hänelle ei ollut kysymys, joka olisi voitu poistaa Saatanan ehdottamalla näyttävällä tempulla. Kun hänet kastettiin, hän sai varmuuden Pojan asemastaan, kun Jumalan ääni kuului sanovan: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt." Matteus 3:17

Useita kuukausia ennen kuin ylipappi esitti tämän kysymyksen uudelleen Mestarin maallisen palvelutyön viimeisenä tapahtumarikkaana iltana, Jeesus oli saanut samanlaisen vakuutuksen poikaluonteestaan. Tämä tapahtui kirkastumisen vuorella, kun jälleen kuultiin sydäntä ilahduttavat

sanat: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt; kuunnelkaa häntä.” (Matteus 17:5). Taivaallisella Isällä on ihmeellisiä keinoja valmistaa kansaansa koettelemuksiin, ja kuinka paljon rohkeutta tämä uusi vakuutus onkaan antanut Jeesukselle, kun hän myöhemmin seiso i sen kateellisen ja ennakkoluuloisan ylipapin edessä, joka kysyi, oliko hän Jumalan Poika. Jeesuksen mielessä ei ollut epäilystäkään hänen poikaluonteestaan, ja tietäen, mikä tulos olisi, hän vahvasti totuuden. Ei ole helppoa pysyä lujana totuuden puolesta, kun se tarkoittaa kuolemaa, mutta Jeesus teki niin ja jätti meille esimerkkinä, että meidän tulisi seurata hänen jalanjälkiään.

JEESUS KUNINGAS

Lopulta Mestari vietiin Pilatuksen eteen. Caesarin edustajana Pilatus ei ollut kiinnostunut juutalaisten Jeesusta vastaan esittämistä uskonnollisista syytteistä. Juutalaiset tiesivät tämän hyvin, joten he syyttivät Mestaria siitä, että hän väitti olevansa kuningas. Jos tämä olisi totta, se olisi Pilatukselle merkinnyt, että Jeesus oli Caesarin potentiaalinen kilpailija, ja siksi hänet olisi pitänyt teloittaa.

Uskonnolliset ennakkoluulot sokaisevat ihmiset totuudelta ja estävät heitä arvioimasta asianmukaisesti toisten hyveitä ja syntejä. Pilatus ei ollut uskonnollisesti ennakkoluuloinen Mestaria kohtaan, joten hän totesi tutkittuaan, että häntä vastaan esitetyt syytteet olivat perusteettomia. Hänen mielestään, vaikka Jeesus väittikin olevansa kuningas, se oli vain uskonnollinen käsite, joka ei

todellisuudessa tehnyt hänestä Rooman valtaistuimen haastajaa. Pilatus halusi siksi vapauttaa Mestarin, mutta vihainen, ennakkoluulojen sokaistama väkijoukko ei sallinut hänen tehdä niin.

Jeesus oli myöntänyt Pilatukselle, että juutalaiset olivat oikeassa sanoessaan, että hän oli kuningas. ”Tätä varten minä olen syntynyt ja tätä varten minä olen tullut maailmaan”, oli hänen vastauksensa Rooman edustajalle, kun tämä esitti hänelle kysymyksen. (Joh. 18:37). Ja mikä kuningas! Hänellä oli ollut kolme ja puoli vuotta aikaa värvätä palvelukseensa niitä, jotka olisivat olleet halukkaita taistelemaan hänen puolestaan, mutta hän ei ollut tehnyt mitään luodakseen armeijaa. Jeesus oli estänyt jopa uskollista palvelijaansa Pietaria käyttämästä miekkaa hänen puolustukseksi. Sen sijaan tämä kuninkaiden kuningas kuoli vapaaehtoisesti tulevien alamaistensa puolesta. Ei ihme, että tällaista kuolemaa piti muistaa! He kruunasivat tämän rakkauden kuninkaan orjantappuroilla. He sylkivät häntä ja pilkkasivat häntä. He pakottivat hänet kantamaan omaa ristiään ja lopulta naulasivat hänet siihen kuolemaan. Hänen päänsä yläpuolelle he asettivat Pilatuksen isen ohjeen mukaisesti kyltin, jossa luki: ”Tämä on juutalaisten kuningas.” (Luukas 23:38). Pilatus halusi maailman tietävän, että tämä erinomainen mies kuoli, koska juutalaiset vihasivat häntä ja olivat hylänneet hänet kuninkaakseen. Mutta Jeesuksen näkökulmasta hän kuoli maailman Vapahtajana. Hänelle olosuhteet, jotka johtivat hänen kuolemaansa, olivat merkityksettömiä.

Kun hän roikkui ristillä, lähellä seisovat huusivat: ”Jos olet Jumalan Poika, tule alas ristiltä.” (Matteus 27:40). Tämä oli sama haaste, jonka Saatana oli heittänyt Mestarin eteen yli kolme vuotta aiemmin. Hän oli kieltäytynyt tekemästä mitään todistaakseen muille, että hän todella oli Jumalan Poika, eikä hän antanut periksi kiusaukseen tehdä niin nytkään, kun hän roikkui ristillä. Siihen ei ollut enempää syytä kuin siihen, että hän olisi antanut Pietarin käyttää miekkaa puolustaakseen häntä.

Ylipapit ja kirjanoppineet pilkkasivat keskenään: ”Muita hän pelasti, mutta itseään hän ei voi pelastaa.” (Matteus 27:41,42). Voi, kuinka vähän he tajusivat, että Mestarin kieltäytyessä pelastamasta itseään hän tarjosi pelastuksen heille ja kaikille maan perheille! Tämä on suuri oppitunti, jonka kaikkien ikuisen elämän saavuttavien on opittava. Siksi Jeesus haluaa meidän muistavan hänen kuolemaansa. On tärkeää, että meitä muistutetaan pelastuksemme lähteestä, jotta voimme pysyä nöyjinä Jumalan edessä ja ymmärtää tarpeemme koko laajuuden – tarpeen, joka täytetään hänen kuolemansa kautta.

Jotta Jeesus voisi täysin ottaa syntisen paikan, oli välttämätöntä, että taivaallinen Isä vetäisi hetkeksi pois suosiotaan häneltä. Silloin Mestari huusi: ”Jumalani, Jumalani, miksi olet hylännyt minut?” (Mark. 15:34). Mutta kun hän lopulta kuoli, se tapahtui täydellä luottamuksella: ”Sinun käsiisi minä uskon henkeni”, olivat hänen viimeiset sanansa, ja hänen maallinen palvelutyönsä oli päättynyt – se oli saatu voitokkaasti päätökseen kuolemassa. (Luuk. 23:46). Mestarin seuraajina ja Kristuksen ruumiin jäseninä

meillä on etuoikeus uhrata myös itseämme. (Roomalaiskirje 12:1). Ja kun muistamme hänen kuolemaansa, vahvistamme myös päättäväisyytemme seurata uskollisesti hänen jalanjälkiään.

Monet, myös tunnustavat kristityt, eivät ymmärrä, että Kristuksen kärsimys jatkuu hänen seuraajiensa päivittäisissä uhrauksissa, kun heidät ”istutetaan yhdessä hänen kuolemansa kaltaiseksi” (Roomalaiskirje 6:5). Mutta näin Jumalan suunnitelma on toiminut evankeliumin aikakaudella.

Joka vuosi, Herramme kuoleman muistopäivänä, auringonlaskun jälkeen, monet Herran kansasta ympäri maailmaa kokoontuvat yhteen omilla paikkakunnillaan ja muistavat uudestaan Jumalan rakkauden ihmeellisen lahjan, Jeesuksen, ”in Karitsan, joka on teurastettu maailman perustamisesta asti” (Ilm. 13:8). (Ilm. 13:8). Samalla he omistavat elämänsä uudelleen seuraamaan uskollisemmin Vapahtajan jalanjälkiä ja iloitsevat uhrauksen ja palvelun etuoikeudesta, jotta he voivat elää ja hallita hänen kanssaan. Room. 6:5,8; 8:17

HEIDÄN JA MEIDÄN VAPAUTUKSEMME

Ei ollut radio- tai televisioverkostoja, jotka olisivat voineet lähettää uutisia, eikä sanomalehtiä tai sähköisiä tiedotusvälineitä, jotka olisivat voineet otsikoida traagista tapahtumaa, joka tapahtui sinä iltana, neljäntenätoista Nisanina, yli puolitoista tuhatta vuotta ennen Kristuksen ensimmäistä tulemistä – sinä yönä Egyptissä, jolloin jokaisen egyptiläisen perheen esikoinen kuoli. Ei ole

myöskään todennäköistä, että tällaisen uutisen levittäminen olisi ollut minkäänlaista arvoa, sillä jokainen perhe maassa oli niin kiireinen omien surujensa kanssa, että on epätodennäköistä, että muiden ahdinkoa olisi juurikaan huomioitu. Kuoleman enkeli ei tehnyt eroa ihmisten välillä, sillä niin faraon esikoinen kuin maan vaatimattomin egyptiläinenkin kuolivat sinä yönä niin monta vuosisataa sitten.

Se on vanha tarina, mutta sen merkitys Jumalan kansalle kasvaa vuosi vuodelta. Meitä ei niinkään kiinnosta se, että Egyptin esikoiset kuolivat, vaan se, että Israelin esikoiset pelastuivat tuhoisalta kädeltä, joka kulki maan läpi tuona kohtalokkaana yönä. Heille se oli vapautuksen yö – esikoisten vapautus kuolemasta ja koko Israelin vapautus Egyptin orjuudesta seuraavana päivänä.

Ja niinpä neljäntenätoista Nisan-kuukauden päivänä, kuten joka vuosi siitä lähtien, Herran kansa ympäri maapallon muistelee hyvin erityisellä tavalla toivoaan pelastuksesta antityypisenä ”esikoisten kirkona” ja iloitsee mahdollisuudesta pelastaa ihmiskunta synnin ja kuoleman orjuudesta tuon loistavan uuden valtakunnan päivän aamuna. Heparalaiskirje 12:23

PÄÄSIÄISLAMMAS

Tämä on ajattelutapa, joka auttaa korostamaan Herran muistojuhlan merkitystä niille, jotka iloitsevat nykyisestä totuudesta. Me kaikki muistamme jännittävän tarinan siitä, kuinka Israelin esikoiset pelastuivat sinä alkuperäisenä pääsiäisyönä. Se johtui siitä, että he olivat noudattaneet Jumalan ohjeita, jotka Mooses oli antanut heille – ohjeita, jotka

vaativat pääsiäislammasen veren vuodattamista. Jokaisen heprealaisperheen oli osoitettava uskonsa tuon veren pelastavaan voimaan levittämällä sitä talonsa ovenpieliin ja ovenkarmeihin. Jokainen perhe, joka laiminlöi tämän, kärsi yhdessä egyptiläisten kanssa.

Tiedämme nyt tietysti, että tyypillisen pääsiäislammasen veressä ei ollut mitään luontaista pelastavaa voimaa, vaan että Herra vain antoi esimerkin ihmeellisestä pelastuksesta, jonka hän antoi rakkaan Poikansa lahjana. Kun pidämme tämän mielessä, kuinka liikuttavia ovatkaan Johannes Kastajan sanat Jeesuksesta: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnit” (Joh. 1:29). (Joh. 1:29). Kuoleman pisto alkoi tuhota ihmiskuntaa Eedenin puutarhassa, ja ainoa tapa poistaa tämä tuho oli veren vuodatus – ei karitsan, härän tai vuohen veri, vaan Jeesuksen kallisarvoinen veri, joka tuli täydelliseksi korvaukseksi isä Aadamin menettämälle hengelle. Heprealaiskirje 9:11,12

MEIDÄN HERRAMME MUISTOMERKKI

Yli kolme vuotta sen jälkeen, kun Johannes oli tunnistanut hänet ”Jumalan Karitsaksi”, Jeesus oli työskennellyt ja palvellut uhraamalla henkensä ihmisten puolesta. Ja nyt oli tullut aika, jolloin hänen uhrinsa oli määrä toteutua, jolloin hänet oli määrä surmata todellisena pääsiäiskaritsana, uhrauksena, joka oli välttämätön sekä kirkon että maailman vapauttamiseksi. Siksi hän järjesti tapaamisen opetuslastensa kanssa ”ylähuoneessa”, jossa hän vietti heidän kanssaan viimeisen kerran vuotuisen

pääsiäisjuhlan (), joka muistutti Egyptin alkuperäisen pääsiäisillan tapahtumia. Matteus 26:17-20

Tämän jälkeen Jeesus otti leipää ja viiniköynnöksen hedelmää ja perusti uuden säädöksen – yhden kahdesta, jotka on määrätty hänen seuraajilleen, toinen on vesikaste, mutta molemmat ovat vain symboleja. Hän antoi leivän opetuslapsilleen ja kutsui heidät syömään sitä, selittäen, että se edusti hänen ruumistaan. Samoin hän selitti, että malja edusti hänen vertaan ja että hänen verensä vuodatettaisiin heidän puolestaan. Matteus 26:26-28

Tämän ei ollut tarkoitus olla uusi muoto pääsiäisjuhlasta. Jeesuksen ja hänen seuraajiensa kannalta vuotuinen pääsiäisjuhlan vietto päättyi sinä yönä. Se oli vain esikuva tai varjo, joka viittasi Jeesukseen ja hänen verensä vuodattamiseen, ja nyt kun hän oli tullut ja oli tulossa surmatuksi maailman syntien tähden, ei ollut mitään järkeä jatkaa pääsiäisjuhlan viettoa. Se, mitä Jeesus määräsi opetuslapsilleen, oli tarkoitettu muistoksi hänen kuolemastaan ja tarkoituksena oli pitää hänen seuraajiensa mielessä, mitä se merkitsi heille ja mikä oli heidän osansa ”esikoisten seurakunnassa”.

Kun ajattelemme Jeesuksen vuodatettua verta ja hänen murtunutta ruumistaan, joita ”leipä” ja ”malja” edustavat, se auttaa meitä ymmärtämään siunatun tosiasian, että hän antoi henkensä meidän puolestamme – että hän vuodatti sielunsa kuolemaan asti. Kuinka kiitollisia meidän pitäisi olla tästä! Yksi ajatus, jonka meidän tulisi pyrkiä pitämään mielessä vuotuisessa muistojuhlassa ja aina, on kiitollisuus – kiitollisuus Jumalan rakkaudesta, joka antoi Poikansa

kuolemaan puolestamme, ja kiitollisuus Jeesuksen uskollisuudesta, joka antoi henkensä lunastajanamme.

Ainoa tapa osoittaa kiitollisuutemme lahjasta on ottaa se vastaan ja käyttää sitä; ja näin meidän tulisi tehdä Jumalan lahjan kanssa. Meidän tulisi hyväksyä Jeesus ja käyttää hänen uhraamansa elämän ansioita niin kuin jumalallinen suunnitelma on tarkoittanut. Jeesuksen täysi hyväksyminen, jota muistojuhlan symbolien nauttiminen edustaa, tarkoittaa täydellistä alistumista hänen tahtoonsa ja hänen hyväksymistä päämieheksemme. Sitten opimme, että hänen tahtonsa meille on, että uhraamme henkemme, kuten hän teki.

YHTEYS

Tämän ajatuksen mukaisesti apostoli Paavali selittää, että leivän ja maljan nauttiminen edustaa yhteistä yhteyttä ja osallistumista, ehtoollista, Kristuksen uhrautuvaan työhön. Se on vakava ajatus, mutta se pitäisi innostaa meitä suureen ahkeruuteen Herran palvelemisessa, sillä juuri tämän perusteella meillä on etuoikeus elää ja hallita hänen kanssaan. Roomalaiskirje 8:17,18

Kun otamme osaa muistojuhlan symboleihin tänä vuonna, pidämme nämä ajatukset mielessämme. Ajatelkaamme suurta vapautusta, jonka se edustaa meille ja ihmiskunnalle, kuten Israelin kokemus Egyptissä ennakoi. Iloitkaamme suojasta, jonka veri antaa meille esikoisten luokkaan kuuluvina, ja osuudesta, joka meillä on Jeesuksen kanssa koko ihmiskunnan vapauttamisessa synnistä ja

kuolemasta sinä suurena päivänä, joka seuraa pääsiäisiltaa – evankeliumin aikakautta. Mikä siunattu tulevaisuus!

Kun ajattelemme kärsimystä, jonka Jeesus koki lunastaakseen tämän vapautuksen – syntisten suurta vastakkainasettelua, joka kohdistui häneen, pilkkaa, ruoskimista, ristin julmuutta – antakoon sydämemme vastata siihen entistä päättäväisemmällä halulla olla uskollisia hänelle riippumatta siitä, mitä se maksaa. Meidän on asetettava kasvomme, kuten Raamattu julistaa, ”kiven kaltaisiksi” ja seurattava hänen uhrauksen ja kärsimyksen jalanjalkia kuolemaan asti, tietäen, että Herra auttaa meitä kaikissa hädän hetkinä. Jesaja 50:7

Meidän kaikkien tulisi elää joka päivä ikään kuin se olisi viimeinen. Jos teemme näin, pyrimme Jumalan pyhityksessä täyttämään vihkimysvalamme, uhraamaan lihamme ja sen halut ja suuntaamaan rakkautemme ylhäälle.

Voi jokavuotinen muistojuhla löytää meidät lähempänä Herraa kuin koskaan ennen ja arvostavammiksi kaikesta siitä, mitä hänen verensä merkitsee meille ja tulee merkitsemään koko ihmiskunnalle.